C U R T E A D E A P E L N O R D

Dosarul nr. 1a-323/2025 Judecătoria Orhei, sediul Rezina
1-24001416-03-1a-28052025 Judecător: Ludmila Tetiu

D E C I Z I E
În numele Legii

23 decembrie 2025 mun. Bălți

Colegiul penal al Curții de Apel Nord
În componența:
Președintele ședinței, judecătorul: Ghenadie Liulca
Judecătorii: Aurelia Andronache și Ludmila Iarmaliuc
Grefier Maria Baciu
Cu participarea:
Procurorului Valentina Gavdiuc
Avocatului Ghenadie Bulhac

a judecat în ședință de judecată publică în ordine de apel, apelul avocatului Veaceslav Domenco în interesele inculpatului Poianschi Vadim declarat împotriva sentinței Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 05 mai 2025, în cauza penală privind condamnarea lui:

Poianschi Vadim ***,** a.n. 0***** studii medii, necăsătorit, la întreținere un copil minor, angajat în câmpul muncii, nesupus serviciului militar, cetățean al R. Moldova, anterior nejudecat:

- prin sentința Judecătoriei Șoldănești din 15.10.2009, în baza art. 287 alin. (2) lit. b),art. 273 alin. (2) lit. c) Cod penal, urmărirea penală fiind încetată cu atragerea la răspundere administrativă;
- prin sentința Judecătoriei Rezina din 02.07.2010, în baza art. 264^1 alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă cu amendă în mărime de 200 incitați convenționale;
- prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Șoldănești din 31.05.2019, în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu amendă în mărime de 400 unități convenționale;

- prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 08.07.2020, în baza art. 264[1] Cod penal, procesul penal fiind încetat în legătură cu intervenirea termenului de prescripție;

- prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 19.08.2022, în baza art. 264[1] alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu munca neremunerată în folosul comunității pe un termen de 235 ore. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2023 procesul penal a fost încetat în legătură cu intervenirea termenului de prescripție;

- în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal,-

Termenul de judecare a cauzei:

În instanța de fond: *03.01.2024 - 05.05.2025;*

În instanța de apel: *28.05.2025 - 23.12.2025.*

Procedura de citare legală executată.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținând cont de argumentele apelului, materialele cauzei, opiniile participanților la proces și prevederile legale, pentru expunere asupra apelului, Colegiul penal, -

C O N S T A T Ă:

Soluția și argumentele instanței de fond:

Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 05 mai 2025, ***Poianschi Vadim,*** a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 01 (unu) an, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Punerea în executare a pedepsei cu închisoarea din momentul devenirii definitive a sentinței, cu calcularea termenului executării din momentul reținerii inculpatului.

S-a încasat din contul inculpatului Poianschi Vadim în beneficiul statului suma de 448,00 (patru sute patruzeci și opt, 00) lei, cu titlu de cheltuieli judiciare suportate pentru efectuarea expertizei judiciare.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, ***Poianschi Vadim,*** la 09 mai 2023, aproximativ la orele 19:30, aflându-se în centrul sat. Socol, raionul Șoldănești, în stradă, adică îl loc public, din intenții huliganice, încălcând ordinea publică şi manifestând o lipsă vădită de respect față de societate, fără nici un motiv întemeiat i-a aplicat lui *****, multe lovituri cu membrele peste corp, cauzându-i lui *****, conform raportului de expertiză judiciară medico-legală nr. 202321P0165 din 12 mai 2023, traumatism cranio-cerebral, manifestat prin comoție cerebrală, contuzia țesuturilor moi frontal dreapta cu edem a țesuturilor moi și plagă contuză la acest nivel, echimoză la antebrațul

drept, condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și conform acestui criteriu, în comun se califică ca vătămare corporală ușoară.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept* faptele inculpatului Poianschi Vadim întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal – *huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă ordinea publică însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor.*

Solicitările apelantului:

Nefiind de acord cu sentința în cauză, avocatul Veaceslav Domenco în interesele inculpatului Poianschi Vadim, în termen, a contestat cu apel sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 05 mai 2025, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărâri prin care să fie dispusă recalificarea acțiunilor inculpatului din prevederile art. 287 alin. (1) Cod penal în prevederile art. 78 Cod contravențional, cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă maximă sau aplicarea unei sancțiunii penale alternative (amenda, munca neremunerată în folosul comunității sau pedeapsa cu suspendare) proporțională faptelor comise.

În motivarea apelului s-a invocat că pentru existența infracțiunii de huliganism trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții: caracterul public al faptei, o acțiune deosebit de obraznică și scopul de sfidare a normelor sociale sau de provocare a unui impact antisocial. În cazul de față, aceste elemente lipsesc în mod esențial, or, conflictul a fost de natură personală, în contextul în care partea vătămată a adus injurii mamei inculpatului, iar reacția acestuia a fost una emoțională, lipsită de intenția de a sfida normele sociale sau de a provoca tulburarea ordinii publice. Acțiunile au avut loc într-un spațiu accesibil publicului, dar fără participarea semnificativă a altor persoane, nu s-a creat panică sau scandal public, iar violența exercitată a fost limitată la o singură persoană. Mai mult, nu există elemente de „obrăznicie accentuată” sau de sfidare a normelor de conviețuire socială, deoarece fapta nu a avut impact public, nu a atras reacția altor persoane din societate și nu a generat tulburări ale ordinii publice.

Prin urmare, în lipsa acestor trăsături definitorii ale huliganismului, încadrarea juridică este una greșită, întrucât nu sunt întrunite cerințele textului art. 287 alin. (1) Cod penal - huliganismul ca manifestare gravă de obrăznicie și sfidare publică. În acest sens, s-a reținut că conform jurisprudenței Curții Supreme de Justiție, în special Hotărârea CSJ nr. 2ra-622/20, pentru existența huliganismului este necesară o manifestare vădită de sfidare a normelor sociale. Faptele de conflict personal, chiar şi violente, fără acest substrat antisocial şi fără impact colectiv, nu întrunesc elementele prevăzute de art. 287 Cod penal. În consecință, fapta trebuie recalificată în art. 78 Cod contravențional, care reglementează vătămarea

intenționată ușoară în context individual, fără a presupune tulburarea ordinii publice sau afectarea valorilor sociale fundamentale.

La caz, se relevă că în acțiunile lui Poianschi Vadim lipsește latura obiectivă a infracțiunii, or, instanța a calificat locul comiterii faptei drept „spațiu public,,, însă: fapta a fost comisă în interiorul unui microbuz oprit într-o zonă puțin circulată; nu s-a demonstrat că a fost tulburată ordinea publică în mod semnificativ; martorii nu au confirmat prezența unei mulțimi sau afectarea liniștii comunității.

De asemenea, în acțiunile lui Poianschi Vadim lipsește latura subiectivă a infracțiunii, care presupune, pe lângă caracterul obiectiv al manifestării publice şi deosebit de obraznice, şi o intenție specifică: de a sfida valorile sociale, de a-şi exprima disprețul față de ordinea de drept şi de a provoca deliberat indignare ori tulburare în societate.

Subsecvent, se relevă că unul dintre fundamentele dreptului penal modern este principiul proporționalității - potrivit căruia pedeapsa trebuie să reflecte gravitatea concretă a faptei, pericolul social al acesteia și gradul de vinovăție al făptuitorului. Astfel, conform art. 7 şi art. 75 Cod penal, sancțiunea aplicată trebuie să fie echitabilă şi necesară pentru atingerea scopului represiv şi preventiv al legii penale.

În speța dedusă judecății, se atestă că nu există circumstanțe agravante reale sau persistente; partea vătămată nu a suferit leziuni grave sau ireversibile; fapta nu a produs reacție publică sau impact mediatic; inculpatul nu are antecedente relevante şi s-a manifestat cooperant pe parcursul urmăririi penale.

Prin urmare, condamnarea la o pedeapsă privativă de libertate este vădit excesivă, depășind necesitățile unui răspuns penal just şi se transformă într-o sancțiune disproporționată, ce afectează inutil perspectiva reintegrării sociale a inculpatului şi echilibrul dintre interesele generale ale societății şi drepturile individuale, fiind imperios necesar ca răspunsul penal să fie echilibrat, uman şi adaptat circumstanțelor reale ale cauzei.

Implicit, apelantul solicită în eventualitatea în care instanța de apel va menține încadrarea juridică a faptei în art. 287 alin. (1) Cod penal, excluderea referinței la ”circumstanțe agravante,, bazate pe pretinse antecedente penale. Or, potrivit art. 111 Cod penal, reabilitarea de drept intervine automat, de la sine, după expirarea unor termene bine determinate, în funcție de gravitatea pedepsei aplicate. De exemplu, pentru închisoare de până la 5 ani termenul este de 2 ani de la executarea pedepsei.

Astfel, reabilitarea înlătură toate consecințele juridice ale condamnării, iar persoana este considerată nestigmatizată penal. Această reglementare are menirea de a proteja reintegrarea socială a persoanei condamnate anterior, prevenind stigmatizarea excesivă.

La caz, se învederează că orice referință la eventuale condamnări anterioare ale inculpatului care au fost stinse de drept prin reabilitare încalcă nu doar norma internă, ci şi principiile fundamentale ale echității sancțiunii penale, iar în lipsa unor condamnări active, nici circumstanțele agravante, nici recidiva nu pot fi invocate legal, iar o astfel de abordare ar afecta nejustificat proporționalitatea răspunsului penal.

Argumentele părților:

În ședința instanței de apel, avocatul Ghenadie Bulhac în interesele inculpatului Poianschi Vadim, a pledat pentru admiterea apelului din motivele invocate și adoptarea unei noi hotărâri, prin care să fie dispusă recalificarea acțiunilor inculpatului din prevederile art. 287 alin. (1) Cod penal în prevederile art. 78 Cod contravențional, cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă în limitele minime, menținând că inculpatul nu și-a recunoscut vina, însă a recunoscut faptul aplicării loviturilor părții vătămate, indicând că acțiunile inculpatului au fost spontane fără careva premeditați sau planificări ca urmare a emoțiilor acumulate în coraport cu acțiunile părții vătămate, fapta a avut loc în interiorul microbuzului, unde era prezentă doar partea vătămată. Subsecvent, indică că la stabilirea pedepsei urmează a se ține cont de faptul că Poianschi Vadim are antecedente penale stinse, care nu pot fi reținute în calitate de circumstanțe agravante, are la întreținere pe fiica sa minoră și tatăl său invalid de gradul II.

În ședința instanței de apel, inculpatul Poianschi Vadim a susținut poziția apărării, menționând că își recunoaște vina și se căiește de cele comise.

În ședința instanței de apel, acuzatorul de stat în persoana procurorului Valentina Gavdiuc, a pledat pentru respingerea apelului ca fiind nefondat și menținerea fără modificări a sentinței contestate, menționând că din declarațiile părții vătămate și a martorilor s-a stabilit că conflictul a avut loc în loc public, din intenții huliganice, cu aplicarea loviturilor, astfel, lipsind temeiuri de recalificare a acțiunilor inculpatului. La fel, acuzarea consideră că prima instanță corect la individualizarea pedepsei a ținut cont de faptul că inculpatul anterior a fost condamnat pentru infracțiuni analogice, ceea ce indică asupra legalității pedepsei stabilite.

Partea vătămată *****, fiind legal citat, în instanța de apel nu s-a prezentat, din motive necunoscute, iar ținând cont de prevederile art. 412 alin. (5) Cod de procedură penală, Colegiul penal a considerat posibilă examinarea apelului în lipsa acestuia.

Aprecierea instanței de apel:

Audiind opiniile participanților la proces, cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate, verificând legalitatea și temeinicia sentinței în baza materialelor dosarului, Colegiul penal ajunge la concluzia de a admite apelul avocatului Veaceslav Domenco în interesele inculpatului

Poianschi Vadim declarat împotriva sentinței Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 05 mai 2025, cu casarea parțială a respectivei sentințe în latura stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 400 alin. (1) Cod de procedură penală, sentințele pot fi atacate cu apel în vederea unei noi judecări în fapt și în drept a cauzei, cu excepția sentințelor pronunțate de către instanțele judecătorești privind infracțiunile pentru a căror săvârșire legea prevede exclusiv pedeapsă non-privativă de libertate.

Prin prisma art. 409 Cod de procedură penală, instanța de apel judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat şi la persoana la care se referă declarația de apel şi numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces.

În limitele prevederilor arătate în alin.(1), instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate şi cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt şi de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului.

În acest sens, Colegiul penal statuează că apelul reprezintă o cale de atac sub aspect de fapt şi de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control atât în fapt, cât şi în drept numai la persoana care l-a declarat, la calitatea acesteia în proces şi la persoana împotriva căreia este îndreptat de către jurisdicția de al doilea grad asupra hotărârii primei instanțe.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță şi care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat şi în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de faptul: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată şi aplicată just; dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate şi hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Conform art.414 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. **(2)** Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Potrivit art. 415 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: admite

apelul, casînd sentința parțial sau total, inclusiv din oficiu, în baza art.409 alin.(2), şi pronunță o nouă hotărîre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță.

Cu titlu preliminar, Colegiul penal evidențiază că cauza penală de învinuire a lui Poianschi Vadim în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (1) Cod penal a fost examinată în procedură generală, din motiv că inculpatul a recunoscut faptul aplicării violenței fizice asupra părții vătămată, însă nu este de acord cu încadrarea juridică a acțiunilor sale.

Cu titlu secund, Colegiul penal remarcă, că ***Poianschi Vadim, fiind audiat în instanța de fond***, prin expunerea factologică, a relatat că a avut loc pe 09 mai 2023, în jurul orelor 05:30, dimineața a fost telefonat de mama sa, care i-a spus că a fost amenințată și numită cu cuvinte urâte de un șofer de rutieră în legătură cu lucrul. Întreprinderea unde era angajat persoana dată, nu avea încheiat contract cu gara. În acea zi șoferul a intrat la gară, iar mama lui i-a făcut observație ca să nu intre la gară, deoarece nu are contract încheiat. Seara, pe la ora 18:00 a plecat în satul Socola, unde a găsit persoana în cauză, care se afla în rutieră parcată în sat, probabil la oprire. El cunoaște omul, dar numele nu îl cunoaște. A intrat în rutieră și a întrebat de ce a obijduit-o pe mama sa, și l-a lovit în față cu câteva palme. Apoi a urcat în automobil și a plecat acasă. Rutiera era parcat lângă oprire, în jur nu se afla nimeni. În rutieră nu se afla nimeni, nici în apropierea rutierei nu a văzut pe nimeni. Anterior cu această persoană nu a avut careva conflicte și discuții.

Notabil este și faptul că sentința primei instanțe a fost contestată doar de partea apărării, prin care a solicitat dispunerea recalificării acțiunilor inculpatului Poianschi Vadim din prevederile art. 287 alin. (1) Cod penal în prevederile art. 78 Cod contravențional, cu stabilirea pedepsei în limitele minime.

În acest context, Colegiul penal statuează că principala problemă pusă în discuție pe orice cauză penală se rezumă la vinovăția persoanei trimisă în judecată în raport cu faptele pentru care aceasta este acuzată prin rechizitoriu.

Astfel, în speță, problema vinovăției este determinată de existența sau inexistența în acțiunile inculpatului Poianschi Vadim a semnelor calificative subsecvente infracțiunii de omor intenționat, incriminate ultimului prin actul de învinuire şi cel de sesizare a instanței.

Totodată, în contextul cadrului normativ prevăzut de Codul penal, Colegiul reiterează importanța principiilor generale ce guvernează răspunderea penală. Or, conform art. 51 Cod penal, răspunderea penală se întemeiază pe săvârșirea unei fapte prejudiciabile, concretizate printr-o conduită ce întrunește elementele constitutive ale unei infracțiuni definite de lege. Numai persoana care se face vinovată de comiterea unei asemenea fapte este pasibilă de tragere la răspundere penală.

În acord cu art. 52 Cod penal, componența infracțiunii este determinată de totalitatea trăsăturilor obiective și subiective reglementate de lege, prin care o faptă

concretă dobândește caracter infracțional. Această componență reprezintă fundamentul juridic pe baza căruia se stabilește calificarea penală, atribuind faptei un corespondent normativ expres în Codul penal.

În continuare, prin „*încadrarea juridică*” a acțiunilor inculpatului se are în vedere determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală, după cum se menționează în art. 113 Cod penal.

Componența de infracțiune constituie un tot întreg, format din patru semne corespunzătoare celor patru elemente ale componenței de infracțiune – obiectul și latura obiectivă, subiectul și latura subiectivă.

Semnul componenței de infracțiune reprezintă o însușire, o proprietate generală a componenței de infracțiune, de ordin obiectiv sau subiectiv, prezentă în cadrul fiecărei infracțiuni de o anumită categorie ce are importanță juridică la calificarea faptei drept o infracțiune concretă.

Subsecvent, Colegiul reiterează că în virtutea art. 14 Cod penal, infracțiunea este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție şi pasibilă de pedeapsă penală. Nu constituie infracțiune acțiunea sau inacțiunea care, deși, formal, conține semnele unei fapte prevăzute de prezentul cod, dar, fiind lipsită de importanță, nu prezintă gradul prejudiciabil al unei infracțiuni.

În continuare, Colegiul indică, că deși inculpatul Poianschi Vadim nu recunoaște încadrarea juridică a acțiunilor sale în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, vinovăția acestuia este demonstrată prin probele ce vor fi analizate în continuare, și anume:

- procesul-verbal privind depistarea unei infracțiuni din 17.05.2023 (f.d.7, vol. I);

- raportul privind recepționarea informației telefonice despre comiterea unei fapte ilicite din 09.05.2023, din conținutul căruia se atestă că la 09.05.2023, în jurul orelor 19:51, a parvenit apelul telefonic de la *****, locuitor al sat. Socola, raionul Șoldănești, care a comunicat că a fost agresat fizic de către o persoană necunoscută (f.d. 8, vol. I);

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 10.11.2023, cu planșă fotografică, prin care se constată că locul comiterii infracțiunii este centrul sat. Socola, raionul Șoldănești, în apropriere este un magazin alimentar, la o distanță de aproximativ 300 metri este un parc, iar în fața stației este o parcare pentru automobile (f.d.38 - 40, vol. I);

- ***declarațiile părții vătămate*** ***** ,care fiind audiat în instanța de fond sub jurământ și fiind avertizat de răspunderea penală ce o poartă în baza art. 312-313 Cod penal, a relatat că la data de 09.05.2024, la orele 17:00-18:00, inculpatul a venit cu un automobil de model „Lexus” în satul Socola, parcînd lângă

microbuzul cu care efectua ruta Socola-Chișinău. Microbuzul era parcat în centrul satului, lângă oprire și magazin. În acel moment el e afla în interior microbuzului. Inculpatul, a deschis ușa microbuzului și l-a întrebat dacă este Serghei la ce a răspuns confirmativ, iar el spunând, că este lui Poianscaia, și a început să îl lovească cu pumnii în ochi și în față. În preajmă se mai afla un vecin, care a văzut cum mașina inculpatului s-a apropiat, conflictual nu l-a văzut. Inculpatul îl lovea în mâini, cap și în ochi. Nu cunoaște din ce motiv el i-a aplicat lovituri. Când a fost lovit de inculpat a avut necesitatea de ajutor medical, de aceea a chemat salvarea, care la sosire i-a acordat ajutor medical. După ce i-a aplicat lovituri, inculpatul s-a urcat în automobil și a plecat spre satul Socola, deplasându-se de la Chișinău, el a ieșit prin Șoldănești. S-a oprit lîngă gară la Șoldănești, oamenii s-au coborât și el a plecat mai departe. În acea dimineața a plecat la Chișinău de la Socola, și ulterior, a venit înapoi la Socola. Dimineața nu a avut nici un conflict cu nimeni. Înainte de conflict, cu o lună în urmă, a avut un conflict cu doamna Poianscaia, care i-a spus să nu intre în gară și i-a spus că este șefa gării. După ce a fost lovit de Poianschi nimeni nu a mai venit. În acea zi magazinul lucra. Vecinul care a văzut conflictul, a venit și l-a întrebat dacă a fost bătut de Poianschi și el l-a întrebat de unde știe și el i-a răspuns că a văzut cum s-a oprit mașina, fiindcă se afla în apropiere. Cu doamna Poianschi nu a avut conflicte, doar i-a spus să plece de la gară și dacă va veni feciorul îl va bate și atît. Alte cazuri cu doamna Poianschi nu a avut (f.d.3, vol. II).

În concluzie, analizând întregul ansamblu probator și încadrarea juridică a faptelor, instanța constată că nu există temeiuri care să justifice modificarea sau desființarea hotărârii atacate, astfel încât apelul declarat în latura recalificării acțiunilor inculpatului Poianschi Vadim este nefondat și urmează a fi respins ca atare.

În fortificarea soluției date, Colegiul penal reține că potrivit doctrinei sub aspectul *obiectului juridic special* al infracțiunii îl constituie relațiile sociale cu privire la ordinea publică.

La caz, *obiectul material* al infracțiunii prevăzute de art.287 Cod penal îl reprezintă corpul persoanei, în speță reprezentând corpul părții vătămate *****, ori violența a fost aplicată anume în privința acestuia.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art.287 alin.(1) Cod penal, se realizează prin acțiuni care încalcă ordinea publică și exprimă o vădită lipsă de respect față de societate, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe.

Prin urmare, se atestă că faptele infracționale s-au comis într-un loc public, care au dus la încălcarea ordinii publice, or, din învinuirea înaintată în raport cu probele acumulate se constată cu certitudine faptul că fapta a avut loc în centrul sat. Socola, raionul Șoldănești, în stradă, care prin natura sa constituie loc public,

indiferent de faptul dacă era pe timp de zi sau noapte, dacă prin împrejur mai erau și alte persoane.

Totodată, comiterea faptei în loc public a fost confirmată atât de inculpatul Poianschi Vadim, cât și de către partea vătămată, care au relatat în unison că în timp ce ***** se afla în microbuzul parcat în centrul sat. Socola, raionul Șoldănești, inculpatul s-a apropriat de partea vătămată, la întrebat dacă este Serghei, și fără careva explicații a început a-i aplica loviturii, inclusiv urmând și în microbuz.

La fel, partea vătămată a confirmat faptul că microbuzul era parcat lângă oprirea transportului public, în preajmă fiind un magazin, precum și case de locuit, adică fiind o zonă rezidențială.

Declarațiile părții vătămate ***** se completează și prin conținutul procesului-verbal de cercetare la fața locului din 10.11.2023, cu planșă fotografică, prin care se constată că locul comiterii infracțiunii este centrul sat. Socola, raionul Șoldănești, în apropriere este un magazin alimentar, la o distanță de aproximativ 300 metri este un parc, iar în fața stației este o parcare pentru automobile (f.d. 38 - 40, vol.I).

În continuare, Colegiul penal evidențiază că *ordinea publică* înseamnă o totalitate de relații sociale ce asigură o ambianță liniștită de conviețuire în societate, de inviolabilitate a persoanei şi a integrității patrimoniului, precum şi activitatea normală a instituțiilor de stat şi publice.

În acest context, instanța de apel remarcă, că infracțiunea de huliganism se caracterizează prin intenție directă prin care făptuitorul înțelege că încalcă ordinea publică aplicând violență asupra persoanelor sau amenințând cu aplicarea unei asemenea violențe, și că acțiunile sale, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, și el dorește săvârșirea acestor acțiuni.

Astfel, din textul legii se mai reține, că prin *„acțiuni care încalcă ordinea publică”* se înțelege fapta săvârșită în public, îndreptată împotriva ordinii publice, care se concretizează în acostarea jignitoare a persoanelor, în alte acțiuni similare, ce încalcă normele etice, tulbură ordinea publică şi liniștea persoanelor.

În aceeași ordine de idei, este de notat că *huliganismul însoțit de aplicarea violenței asupra persoanelor* sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe constituie atât violența psihică, cât şi cea fizică, ce se poate manifesta prin cauzarea unor prejudicii sănătății, care pot surveni în urma săvârșirii unor acțiuni cu caracter violent, produse prin aplicarea de lovituri, prin imobilizarea, îmbrâncirea, punerea unei piedici victimei, urmate de vătămarea integrității corporale sau de leziuni corporale, sau fără cauzarea prejudiciului sănătății.

Subsecvent, în sensul art.287 Cod penal, prin *„violență”* se înțelege violența soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății, fie cu vătămare

neînsemnată, care nu presupun nici dereglarea de scurtă durată a sănătății, nici pierderea neînsemnată şi stabilă a capacității de muncă.

Aplicarea violenței asupra persoanei constituie atât violenta psihică, cât şi cea fizică, ce se poate manifesta prin cauzarea unor prejudicii sănătății, care pot surveni în urma săvârşirii unor acțiuni cu caracter violent, produse prin aplicarea de lovituri, prin imobilizarea, îmbrâncirea, punerea unei piedici victimei, urmate de vătămarea integrității corporale sau de leziuni corporale, sau fără cauzarea prejudiciului sănătății.

În același timp, este de menționat că acțiunile de huliganism sunt orientate, de regulă, spre public, spre reacția publicului, implicând jignirea demnității publice şi încălcarea ordinii publice.

Huliganismul reprezintă o faptă săvârşită în public, însă nu neapărat într-un loc public. Acțiunile de huliganism, în spațiu şi timp, se pot înfăptui şi în locuri nepopulate sau noaptea, dar cu încălcarea ordinii publice.

La fel, este relevant că, comiterea infracțiunii de huliganism, într-un loc public, nu este o caracteristică obligatorie a acestei infracțiuni. Obligatoriu este modul public al infracțiunii, actele huliganice sunt săvârşite în prezența unor persoane sau rezultatul actelor huliganice devine inevitabil cunoscut altor persoane.

Astfel, este de remarcat și faptul că nu este necesar ca în preajmă să fie și alte persoane terțe pentru a putea fi calificate acțiunile inculpatului Poianschi Vadim ca o infracțiune de huliganism, este suficient ca aceste acțiuni de încălcarea ordinii publice să fie într-un loc public, care în mod direct manifestă un comportament agresiv ce încalcă ordinea dar și securitatea publică.

Prin urmare, instanța de apel notează că faptul prezenței violenței în spațiul public care a dus la încălcarea ordinii publice, manifestate printr-un comportament agresiv a fost adeverită din însăși declarațiile inculpatului Poianschi Vadim, care a specificat că: „*la data de 09 mai 2023, în jurul orelor 05:30, dimineața a fost telefonat de mama sa care i-a spus că a avut un conflict cu o persoană. Mama i-a spus că a fost amenințată şi numită cu cuvinte urâte de un şofer de rutieră în legătură cu lucrul. ... Seara, pe la ora 18:00 a plecat în satul Socol, unde a găsit persoana în cauză, care se afla în rutieră fiind parcată în sat, probabil la oprire. ... A intrat în rutieră şi a întrebat de ce a obijduit-o pe mama sa şi l-a lovit în față cu câteva palme. ...Anterior cu această persoană nu a avut careva conflicte și discuții*...”.

La fel, Colegiul penal remarcă că atât inculpatul cât și partea vătămată, au invocat cu certitudine că Poianschi Vadim fără careva motive a aplicat violența fizică asupra părții vătămate, fapt adeverit și prin raportul de expertiză judiciară nr. 202321P0165 din 12 mai 2023, prin care s-a constatat la ***** leziuni corporale sub formă de traumatism cranio-cerebral manifestat prin comoție cerebrală,

contuzia țesuturilor moi frontal dreapta cu edem a țesuturilor moi și plagă contuză la acest nivel, echimoză la antebrațul drept, condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și conform acestui criteriu, în comun se califică ca vătămare corporală ușoară (f.d. 22-23, vol. I).

În contextul celor relevate, sub aspectul consumării semnelor constitutive a componenței de infracțiuni, instanța de apel remarcă că, prin fapta infracțională comisă a fost adusă atingere atât relațiilor sociale cu privire la ordinea publică apărute împotriva infracțiunii de huliganism, cât și relațiile sociale cu privire la integritatea corporală, sănătatea persoanei.

Latura subiectivă Colegiul constată că, inculpatul Poianschi Vadim a acționat cu vinovăție sub formă de intenție directă, având la bază motive huliganice, și anume inculpatul nu s-a aflat întâmplător în acel loc și nu s-a produs o altercație spontană. Or, potrivit declarațiilor ultimului, acesta la 09.05.2025, în jurul orelor 05:30, a fost telefonat de mama sa care i-a spus că a avut un conflict cu o persoană, și abia seara, pe la ora 18:00 s-a deplasat în satul Socola, l-a găsit pe ***** și i-a aplicat premeditate mai multe loviturii pe întreg corpul.

Prin urmare, la caz, nu a avut loc o simplă discuție degenerată, ci de o acțiune conștientă, cu rezultat prevăzut și acceptat, care a presupus aplicarea violenței fizice reale, ceea ce dovedește forma subiectivă a vinovăției, intenția directă.

Prezența intenției directe se confirmă și prin faptul că partea vătămată și inculpatului nu sunt consăteni, ultimul a venit în sat. Socola, raionul Șoldănești, cu scopul de a se clarifica cu partea vătămată.

Deși motivul exterior, disputa dintre partea vătămată și mama inculpatului, mijloacele prin care s-a acționat, aplicarea de violență într-un spațiu public, sunt disproporționate, ilegale și lipsite de orice justificare.

Alegerea intenționată a unui spațiu public, centrul sat. Socola, raionul Șoldănești, unde se putea asigura vizibilitate și dominare, precum și faptul că inculpatul Poianschi Vadim a intervenit fizic asupra persoanei vătămate, demonstrează că scopul real a fost afirmarea agresivă a unei poziții personale, prin violență, și nu soluționarea unei neînțelegeri.

Instanța de apel reține că intenția inculpatului se demonstrează prin declarațiile părții vătămate și însăși declarațiile lui Poianschi Vadim.

Astfel, Colegiul penal apreciază că Poianschi Vadim și-a dat seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, în mod demonstrativ a încălcat regulile sociale şi morale de conviețuire, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, aplicând violență fizică asupra părții vătămate.

Prin urmare, instanța de apel apreciază ca fiind neîntemeiată poziția inculpatului de nerecunoaștere a recalificării acțiunilor sale în temeiul legii penale,

poziție ce se combate prin cumulul de probe administrat și cercetat în cadrul ședinței de judecată.

Având în vedere ansamblul materialului probator, Colegiul penal constată că acțiunile comise de inculpatul Poianschi Vadim întrunesc toate elementele constitutive ale infracțiunii de huliganism, prevăzute de legea penală. Rezultatul acțiunii respective fiind cu vătămările corporale ușoare confirmate prin expertize medico-legale, fapt care evidențiază caracterul periculos și antisocial al conduitei acestuia.

La fel, s-a stabilit că Poianschi Vadim în mod conștient, a provocat întâlnirea și a declanșat conflictul, fără o justificare legală, sub pretextul clarificării unei neînțelegeri cu mama sa, dar folosind mijloace de impunere prin violență.

În sensul celor elucidate, Colegiul penal remarcă că instanța de fond corect a stabilit vinovăția inculpatului Poianschi Vadim, a analizat în ansamblu probele administrate, a argumentat suficient elementele constitutive ale infracțiunii, astfel demonstrând o obiectivitate față de cauza dată și o apreciere justificată a tuturor circumstanțele de fapt și de drept.

Aderent, la art.78 alin. (3) Cod contravențional sunt specificate faptele prevăzute la alin. (1) sau (2), săvârșite din motive de prejudecată și anume: alin. (1) maltratarea sau alte acţiuni violente care au cauzat vătămare neînsemnată a integrității corporale, iar alin.(2) vătămarea intenționată ușoară a integrității corporale care a provocat o dereglare de scurtă durată a sănătății sau o pierdere neînsemnată, dar stabilă, a capacității de muncă.

Analizând ambele norme stipulate se determină că infracțiunea de huliganism trebuie delimitată de contravenția vătămarea integrității corporale. Ori, huliganismul incriminat de norma penală, în afară de prezența acțiunii principale și anume încălcarea ordinii publice, presupune şi prezența unei acțiuni adiacente, acțiune exprimată, alternativ, în: aplicarea violenței asupra persoanelor, folosirea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale.

Este necesar de precizat că faptele indicate supra constituie acțiuni intenționate, ce încalcă ordinea publică prin comportamentul agresiv demonstrat față de partea vătămată, inclusiv cu aplicarea violenței fizice către aceasta, iar această circumstanță apropie componența de contravenție menționată de infracțiunea de huliganism. Or, atunci când are un caracter complex, infracțiunea de huliganism include, ca acțiune principală, încălcarea ordinii publice, manifestată prin comportamente violente și lipsite de respect față de normele de conviețuire socială.

Astfel, contravenția prevăzută de prevederile art. 78 Cod contravențional, nu presupune şi existența unei acțiuni adiacente alternative, exprimate în: 1) aplicarea violenței asupra persoanelor; 2) amenințarea, cu aplicarea violenței, asupra

persoanelor; 3) opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane, care curmă actele huliganice.

Așadar, în cazurile în care acțiunile au fost însoțite de o încălcare evidentă a ordinii publice prin diferite acțiuni care încalcă într-un mod demonstrativ ordinea publică, adică coexistența și conviețuirea pașnică și liniștită în societate de către făptuitor, aceste acțiuni urmează a fi calificate drept huliganism, și nu poate fi recalificată ca fiind o contravenție, ori infracțiunea a avut loc într-un loc public, cu încălcarea ordinii publice, dar și fapta comisă trece pagul gravității unei contravenții, prin urmare, instanța de fond corect a reținut ca fiind o infracțiune de huliganism comisă și nu o contravenție de vătămarea intenționată ușoară a integrității corporale care a provocat o dereglare de scurtă durată a sănătății sau o pierdere neînsemnată, dar stabilă, a capacității de muncă.

Pe această linie de concluzie, nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Din aceste considerente, argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010* statuează că, art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanța să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument *(Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61),* cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției

În continuare, în limitele apelului declarat, Colegiul penal conchide că potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ţine cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrşite, de persoana celui vinovat şi de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit art. 61 alin.(1), (2) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor. **(2)** Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cît şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Colegiul penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili

măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

În corespundere cu dispozițiile art.75 alin.(1), (2) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvîrşirea unei infracțiunii i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părţii generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată ţine cont de gravitatea infracțiunii săvîrşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvîrşită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional şi se aplică atunci cînd gravitatea infracțiunii şi personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă şi nu şi-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvîrşirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blîndă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanţa de judecată.

Subsecvent, din dispozițiile art. 75 alin. (1) Cod penal, se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu. Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată.

În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, pedeapsa penală este echitabilă doar atunci când îndeplinește un dublu scop: pe de o parte, să sancționeze fapta comisă, iar pe de altă parte, să contribuie la reintegrarea socială a condamnatului și la prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni, atât de către acesta, cât și de către alți membri ai societății. Astfel, o pedeapsă disproporționată sau excesivă riscă să provoace efecte contrare, generând sentimente de nedreptate, resentimente și o pierdere a încrederii în sistemul juridic, ceea ce poate submina scopurile fundamentale ale justiției penale.

În acest context, legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili măsura acesteia strict în limitele prevăzute de lege, respectând atât dispozițiile părții generale, cât și ale părții speciale a Codului penal. Mai mult decât atât, individualizarea pedepsei reprezintă un principiu de bază, care presupune adaptarea sancțiunii la circumstanțele concrete ale fiecărui caz, astfel încât măsura aplicată să fie necesară și proporțională cu scopurile legii penale și să răspundă particularităților persoanei condamnate.

Aplicând aceste principii în speța inculpatului, instanța trebuie să asigure că pedeapsa stabilită nu doar reflectă gravitatea faptei – ținând cont de natura și mijloacele comiterii infracțiunii, scopul urmărit, condițiile în care a fost săvârșită și

consecințele produse – ci și particularitățile personale ale inculpatului, precum starea psihică, situația socială și familială, istoricul penal și comportamentul anterior și posterior infracțiunii.

În acest mod, cuantumul și regimul pedepsei trebuie să fie astfel calibrate încât să asigure respectarea principiului echității sociale, să faciliteze corectarea și reabilitarea inculpatei și să descurajeze recidiva, în conformitate cu standardele europene privind drepturile omului. Executarea pedepsei, prin aplicarea unui regim adecvat, trebuie să contribuie la conștientizarea necesității respectării legii penale și la prevenirea săvârșirii unor fapte similare în viitor.

Prin urmare, instanța de judecată are datoria să individualizeze pedeapsa într-un mod echilibrat și rațional, astfel încât să se realizeze în mod efectiv obiectivele justiției penale, menținând totodată respectul pentru demnitatea persoanei și garantând un tratament uman și proporțional în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

În acest context, Colegiul penal menționează că la stabilirea pedepsei și mărimea acesteia urmează a ține cont de criteriile de individualizare a pedepsei. Prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei şi la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi a pedepsei penale. Pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri şi restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite şi este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei (în cazurile când există), statului şi întregii societăți, perturbate prin infracțiune. Pentru stabilirea unei pedepse echitabile, instanțele de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură şi obiectiv, toate circumstanțele şi datele care caracterizează atât negativ, cât şi pozitiv persoana inculpatului şi care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei şi mărimii pedepsei.

Astfel, la individualizarea şi stabilirea categoriei şi termenului pedepsei inculpatului, prima instanță nu a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75-78 Cod penal şi anume de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viaţă ale familiei acestuia, precum şi de scopul pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării inculpatului.

În susținerea poziției sale instanța de apel statuează că, la stabilirea pedepsei urmează a se ține cont de sancțiunea art. 287 alin. (1) Cod penal, care prevede în calitate de pedeapsa amendă în mărime de la 550 la 1050 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu

închisoare de pînă la 3 ani, care potrivit dispozițiilor art. 16 Cod penal se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave.

Totodată, Colegiul penal, menționează că, la stabilirea categorii pedepsei urmează a se ține cont de personalitatea inculpatului Poianschi Vadim, care anterior a fost condamnat de mai multe ori, și anume:

1) prin sentința Judecătoriei Șoldănești din 15.10.2009, în baza art. 287 alin. (2) lit. b) și art. 273 alin. (2) lit. c) Cod penal, urmărirea penală fiind încetată cu atragerea la răspundere administrativă;

2) prin sentința Judecătoriei Rezina din 02.07.2010, în baza art. 264^1 alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă cu amendă în mărime de 200 unități convenționale;

3) prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Șoldănești din 31.05.2019, în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu amendă în mărime de 400 unități convenționale;

- prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 08.07.2020, în baza art. 264^1 Cod penal, procesul penal fiind încetat în legătură cu intervenirea termenului de prescripție;

- prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 19.08.2022, în baza art. 264^1 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu munca neremunerată în folosul comunității pe un termen de 235 ore. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2023 procesul penal a fost încetat în legătură cu intervenirea termenului de prescripție.

În contextul circumstanțelor relevate supra, Colegiul concluzionează că prima instanță în mod întemeiat a conchis că scopul pedepsei penale poate fi atins doar prin stabilirea pedepsei închisorii, lipsind alternativa aplicării unor pedepse mai blânde, or, prezența antecedentele penale deși stinse, caracterizează negativ personalitatea inculpatului și denotă că aplicarea unei pedepse alternative închisorii nu își va atinge utilitatea și nici nu va contribui la reeducarea inculpatului și la împiedicarea acestuia de a comite noi infracțiuni, inclusiv similare.

Tot aici se reține că, corectarea și reeducarea condamnaților constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lor, mobiluri care au determinat săvârșirea infracțiunii.

Cu atât mai mult, atitudinea delăsătoare a inculpatului, de persistență în comiterea infracțiunilor în general, îl face incompatibil cu clemența conținută a unor pedepse non-privative de libertate, altfel spus, ar fi oarecum şi *in extremis* chiar o agravantă.

La fel, Colegiul penal apreciază că pedeapsa penală stabilită de prima instanță nu reprezintă o represiune excesivă, ci se justifică atât pentru reeducarea inculpatului, cât şi pentru menținerea ordinii de drept, în conformitate cu scopul preventiv sancționator al pedepsei, așa cum apare enunțat în Codul penal.

În continuare, Colegiul penal notează că, după individualizarea pedepsei și stabilirea duratei și cuantumului acesteia, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie executată real ori, sub raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei se poate atinge și prin aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei/suspendarea parțială a executării pedepsei în privința vinovatului pe un termen de probă stabilit de instanța de judecată.

În acest sens, Colegiul penal notează că potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție şi de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanţa de judecată, ţinînd cont de circumstanțele cauzei şi de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd numai decît în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei şi termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvîrşi o nouă infracțiune şi, prin comportare exemplară şi muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Iar, potrivit art. 90^1 alin. (1) Cod penal, în cazul în care instanța de judecată, ţinînd cont de circumstanțele cauzei şi de personalitatea vinovatului, ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute întreaga pedeapsă cu închisoare în penitenciar, aceasta poate dispune suspendarea parţială a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd în hotărîre perioada de executare a pedepsei în închisoare şi perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă, precum şi motivele condamnării cu suspendarea parţială a executării pedepsei. Prima parte a pedepsei se execută în penitenciar, iar restul pedepsei se suspendă.

Astfel Colegiul penal remarcă că, raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 sau art. 90^1 Cod penal are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, ***atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune***, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei, cum ar fi: conduita bună a infractorului, ***stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.***

Prin urmare, Colegiul penal evidențiază că suspendarea condiționată parțială/ totală, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de

judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe şi asupra modului de executare.

La fel, în sensul legii, în afară de motivele care au servit temei pentru stabilirea pedepsei principale, instanța de judecată trebuie să de-a o motivare suplimentară din care considerente a concluzionat că nu este rațional ca inculpatul să execute integral termenul pedepsei stabilite.

În cadrul condițiilor suspendării, persoana inculpatului interesează sub raportul periculozității sale, decurgând, în primul rând, din faptă și din împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, iar în al doilea rând, din persoana infractorului, care trebuie studiată pentru a se putea constata dacă aceasta se poate corecta fără executarea pedepsei.

Cu alte cuvinte, suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare depinde de întrunirea cumulativă a mai multor condiții, expres și limitativ prevăzute de lege, care privesc, pe de o parte, pedeapsa aplicată și natura infracțiunii – *condiții obiective*, iar pe de altă parte, situația și persoana infractorului – *condiții subiective*, cele din urmă în speța dedusă judecății nefiind realizat, or, după cum s-a iterat supra, deși Poianschi Vadim anterior nu a fost în conflict cu legea penală, a continuat să comită noi infracțiunii similare, cu aplicarea violenței fizice, circumstanțe care permite instanței de apel de a concluziona că personalitatea inculpatului nu emană încredere în spiritul respectării relațiilor sociale ocrotite de legea penală, în caz de aflare totală la libertate.

În același timp, Colegiului penal ghidându-se de principiul echității pedepsei penale, conchide irațională executarea integrală de către Poianschi Vadim a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 01 (un) an, stabilită prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 05 mai 2025, şi în temeiul art. 90^1 Cod penal va dispune suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare, urmând ca prima parte a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 06 (șase) luni, în temeiul art. 72 alin. (3) Cod penal, a fi executată în penitenciar de tip semiînchis, iar executarea celeilalte părți din pedeapsa stabilită pe un termen de 06 (șase) luni, urmând a fi suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 01 (un) an, dacă nu va săvârși o nouă infracțiune, îndreptățind prin comportare exemplară încrederea acordată.

În subsidiar, Colegiul penal concluzionează asupra temeiniciei soluției primei instanțe în latura încasării în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 448 lei, or, acestea au fost suportate pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară nr. 202321P0165 din 12 mai 2023, și cad sub incidența prevederilor art. 227 și art. 229 Cod de procedură penală și care urmează a fi puse în sarcina inculpatului, având în vedere că la momentul derulării acțiunilor de urmărire penală aceste cheltuieli au fost suportate de stat, deoarece procesul penal era guvernat de principiul prezumției nevinovăției, iar în situația în care în cadrul

cercetării judecătorești a fost dovedită pe deplin vinovăția inculpatului, ultimul urmează să recupereze cheltuielile judiciare suportate de stat pentru efectuarea la caz a expertizelor judiciare.

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia de a admite apelul avocatului Veaceslav Domenco în interesele inculpatului Poianschi Vadim declarat împotriva sentinței Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 05 mai 2025, cu casarea parțială a sentinței în cauză în latura pedepsei și pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, în sensul descris supra, cu menținerea fără modificări a celorlalte dispoziții ale sentinței.

În conformitate cu prevederile art. art. 415 alin. (1) pct. 2), 417-418 Cod de procedură penală, Colegiul penal,-

D E C I D E :

Apelul avocatului Veaceslav Domenco în interesele inculpatului Poianschi Vadim declarat împotriva sentinței Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 05 mai 2025, prin care Poianschi Vadim a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, se admite, cu casarea parțială a respectivei sentințe în latura pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează:

În temeiul art. 90^1 alin. (1) Cod penal, executarea pedepsei stabilită lui Poianschi Vadim, prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 05 mai 2025, pentru comiterea infracțiunii prevăzută la art. 287 alin. (1) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an, se suspendă parțial, urmând ca Poianschi Vadim să execute prima parte a pedepsei cu închisoare pe un termen de 06 (șase) luni, în penitenciar de tip semiînchis, iar executarea celeilalte părți din pedeapsa stabilită pe un termen de 06 (șase) luni, se suspendă condiționat pe un termen de probațiune de 1 (un) an, dacă nu va săvârși o nouă infracțiune, și prin respectarea condițiilor probațiunii, îndreptățind prin comportare exemplară încrederea ce i s-a acordat.

În baza art. 90 alin. (6) lit. a), f) Cod penal inculpatul Poianschi Vadim este obligat să nu-şi schimbe domiciliul şi/sau reședința fără consimțământul organului competent; să participe la programele probaționale.

Termenul executării pedepsei urmează a fi calculat din data reținerii lui Poianschi Vadim.

În rest, dispozițiile sentinței instanței de fond în latura recuperării cheltuielilor judiciare, se mențin fără modificări.

Decizia este susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul adoptării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 (două) luni de la data comunicării deciziei integrale.

Dispozitivul deciziei integrale pronunțat public şi decizia integrală înmânată/ expediată părților la 23.12.2025.

Președintele ședinței: **Judecător:** **Judecător:**